

La Crida històrica de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó

per Joan COMORERA

A CABA de produir-se un fet transcendental que, ultra palestrament més ràpid de la victòria: la crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó.

Els heroics guerrillers proposen a les forces populars, als partits i organitzacions democràtiques, a tots els antifranquistes, la formació del Consell Central de la Resistència. L'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó, formada per combatents de diverses ideologies, no propugna un programa determinat, car entén que aquest sorgirà de la lliure discussió i sobre la base de les proposicions de tots aquells que acceptin la reunió a la qual són convocats per a la constitució del Consell Central de la Resistència.

Aquesta gran veu dels combatents no pot ésser menyspreada ni desoïda. La classe obrera, la pagesia, les masses populars l'han sentida amb profunda emoció, car la crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó interpreta les seves més pregoneres aspiracions. El ressò de la crida serà encara més profund donades les característiques de la situació actual de terror, de misèria i de maniobres antidemocràtiques.

Ningú no ignora que el règim franquista està a les acaballes. Els fets que es van produint dia rera dia, les contradiccions, els antagonismes i les maniobres que s'acencen, tant a l'interior com a l'exterior, palesen abundantment que les forces reaccionàries han arribat a una conclusió: que mantenint íntegrament el règim franquista no podran resoldre els problemes immediats polítics i econòmics, ni trencar el seu isolament internacional, ni vèncer la força creixent de la democràcia mundial, solidària de la democràcia hispànica, ni dominar indefinidament pel terror la voluntat d'uns pobles que volen ésser lliures i que ho seran.

Les forces reaccionàries, però, són incompatibles amb la democràcia. Varen estar al servei del nazifranquisme que ens va imposar el règim franquista per tal de salvar lurs interessos i privilegis de classe i de casta. Són avui l'instrument dels imperialistes anglo-saxons, molt particularment del capital monopolista nordamericà, dels instigadors d'una nova guerra mundial i propagandistes del neo-feixisme, amb l'esperança de mantenir lurs mateixos interessos de classe i de casta mitjançant un simple canvi de fàbana. Per tal de reeixir, la reacció espanyola s'esforça per tots els mitjans a desarticular el camp democràtic amb la complicitat dels líders capituladors de certa tradició en el moviment obrer i republicà, a paralitzar la lluita dels pobles hispànics amb l'espantall de la « invencibilitat » de l'aparell terrorista del franquisme, a fer arrelar la idea passiva, expectant, segons la qual no pot haver-hi altra solució que la del bon plaer de les cancelleries anglo-saxones.

La maniobra és sumament grollera. Es tan evident que una nova victòria de la reacció significaria la continuïtat del franquisme amb Franco o sense Franco, la greccificació d'Espanya i, per consegüent, la profundització i perllongació de la guerra per la independència i la democràcia dels pobles hispànics, un nou període d'esclavització nacional de Catalunya, Euzkadi i Galícia, la colonització d'Espanya a profit dels imperialistes anglo-saxons i la seva transformació en colònia atòmica d'una guerra mundial contra la Unió Soviètica, les noves democràcies i el moviment obrer i progressiu internacional, que ningú honradament, democràtic i patriota, no deixarà de combatre la despietadament.

Elevant-se per damunt de tantes contradiccions i renunciaments, la crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó adquireix un volum històric molt més gran. Ens demostra que els pobles hispànics no accepten mansoïament « qualsevol solució », que no han renunciat a la República ni es consideren vençuts per la creixent brutalitat del terror franquista, que Catalunya no ha renunciat a les seves aspiracions nacionals. Ens demostra que la classe obrera, la pagesia, la menestralia, els intel·lectuals, les dones i els joves lluiten, que el moviment guerriller s'estén i es consolida en tot el territori espanyol, que, arreu, els rengles combatents s'ixamplen i s'enforteixen.

Es just, doncs, afirmar que la crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó és l'esdeveniment més transcendental que s'ha produït en aquest període de la lluita contra el franco-falangisme, pel restabliment de la República i de les nostres llibertats nacionals. Assen-

nyala un veritable tombant en la situació.

Els catalans som cridats per l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó. I els catalans hem de respondre sense vacil·lacions afirmativament, perquè així convé per complet als interessos nacionals i democràtics de Catalunya.

La nostra adhesió, però, no ha d'ésser passiva, sinó dinàmica, car la creació del Consell Central de la Resistència serà també una victòria catalana. El Consell Central de la Resistència, òrgan dirigent i coordinador de la lluita unida dels pobles hispànics i del qual formaran part els Consells Nacionals de la Resistència de Catalunya, d'Euzkadi i Galícia, asseguraran el restabliment d'una veritable democràcia a Espanya, condició precisa històricament demostrada per satisfer les aspiracions nacionals de Catalunya. Els catalans, doncs, hem de considerar com una tasca pròpia, nacional, la creació del Consell Central de la Resistència. I no hem de regatejar cap esforç ni sacrifici.

Hem de popularitzar la crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó. Hem de fer que sigui discutida i compresa a les fàbriques, al camp, arreu. Hem de treballar perquè totes les organitzacions polítiques, sindicals i populars la coneguin, la discuteixin i s'hi adhereixin. Hem de crear un poderós corrent nacional que es tradueixi en adhesions fervents a la crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó, d'adhesió al Consell Central de la Resistència i que creï les condicions per a constituir el més aviat possible el nostre propi òrgan, el Consell Nacional de la Resistència.

Cal que la discussió i la realització es complementin. Existeixen en el país condicions suficients per a passar amb arduesa a l'acció. El volum de la lluita i la densitat de l'opinió favorable a la unitat combatent permeten plantejar-se la tasca immediata de crear Consells de Resistència, la força viva del Consell Nacional. Contribuim, doncs, amb el màxim esforç a la creació dels Consells de la Resistència a les fàbriques, a les mines, a tots els llocs de treball, a les barriades i als pobles, a l'exèrcit, a les forces armades, a les entitats cooperatives, esportives i d'esbarjo, allà on s'apleguen els catalans.

Aquesta tasca no és exclusiva del nostre Partit, encara que sigui ell qui la planteja amb la màxima for-

ça. Es la tasca d'honor de tots els patriotes, de tots els partits, organitzacions i forces populars catalanes. És, al mateix temps, un deure patriòtic que a tots ens obliga, la classe obrera en primer terme. Car la classe obrera, per la seva homogeneïtat, per la seva tradició revolucionària, per la seva combativitat consegüent és l'enemic irreconciliable del règim franco-falangista; és la que el ferirà mortalment en mobilitzar-se a fons a l'entorn dels Consells de la Resistència; és la defensora més incorruptible de la República i de les nostres llibertats nacionals. En la mobilització de la classe obrera i del poble de Catalunya, els nostres militants han d'ésser, com fins ara, els més abnegats i heroics combatents, els millors organitzadors de la lluita i dels seus òrgans dirigents.

La crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó obre noves perspectives de treball, de convivència, d'unitat que se'n ofereixen a tots sense exclusions i que tots hem d'acceptar sense recances i sense altre objectiu que el de la victòria comuna damunt l'enemic comú. Nosaltres les acceptem i desitgem ferventment que facin altre tant tots els partits i organitzacions sindicals: Esquerra Republicana, Acció Catalana, Estat Català, Unió Democràtica, Partit Republicà Federal, Conjunció Republicana Resistent, U.G.T. i C.N.T., Unió de Rabassaires i Federació de Treballadors de la Terra, J.S.U., Unió de Dones, Unió d'Intel·lectuals i altres forces populars.

Això és el que cal fer per accelerar l'anihilament del franco-falangisme, posar fi al martiri de la pàtria, restablir la República i les nostres llibertats nacionals.

PER RECONQUERIR LA REPUBLICA I LES LLIBERTATS DELS POBLES HISPANICS

Mentre els guerrillers no paren de lluitar per la República, l'emigració republicana i antifranquista s'aixeca amb una unanimitat general per adherir-se a la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó.

Llegiu informació a la pàg. 4.

La mobilització a favor dels 80 patriotes catalans

Cal intensificar-ne el ritme

DES que fou coneguda la Crida de la Delegació del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya que «TREBALL» publicà el dia 20 de març i la feta pel nostre secretari general company Joan Comorera denunciant el crim que Franco prepara contra 80 patriotes catalans, s'aixecà un clam universal d'indignació.

A diversos països d'Europa i a l'Àfrica del Nord, les masses populars, les organitzacions democràtiques, gran nombre de personalitats polítiques i intel·lectuals, desenes de milers d'obrers, de pagesos, de joves i de dones han fet pública llur protesta.

Una vegada més s'ha demostrat l'amor que el món democràtic sent per la causa de la República espanyola i el repudi que inspiren Franco i el seu règim.

La mobilització internacional ha abastat àmplies capes heterogènies en llur composició social i en llur ideologia. La mobilització ha demostrat que l'emigració republicana, escampada pels diversos països d'Europa i d'Amèrica, malgrat els anys d'exili i les distàncies, segueix fidel a la República. Que viu els problemes de Catalunya i les seves lluites, que admira els homes exemplars que allà, sota el sever més bestial, combaten contra el règim de Franco i per la República.

A Mèxic i altres països d'Amèrica, als diferents departaments de França, a l'Àfrica del Nord, centenars i milers de catalans s'han alçat contra el terror franquista i han emprès la tasca de mobilitzar els nacionals dels països on resideixen per impedir que el franquisme pugui assassinar 80 fills exemplars de la Catalunya republicana i combatent.

A França, destacades personalitats de la política i de la cultura del nostre poble, de les més diverses ideologies i formes de pensar, però aglutinades per un comú sentiment patriòtic i antifranquista, han llançat una Crida per la constitució d'un Patronat Català de Defensa de les Víctimes del Franquisme, idea que està recollint força adhesions.

A moltes ciutats i pobles de França, a les barriades de París, a les fàbriques on treballen diversos compatriotes, els catalans s'han unit per tal de fer gestions en conjunt.

El President de la República Espanyola, el senyor Albornoz, el President Irla, Unió Republicana, el Partit Republicà Federal, la U. G. T. d'Espanya, el Secretariat de Catalunya de la U. G. T. del Partit d'Esquerra Republicana, la Creu Roja Espanyola, diversos Casals Catalans de França i d'Amèrica, entre els de París, Lió, La Rochelle, Perpinyà, Mèxic, etc. han realitzat també gestions a favor dels processos.

A tots els països estrangers, la mobilització ha pres una amplitud insospitada, especialment entre els obrers, els Comités de fàbrica, les seccions sindicals, els Sindicats, els tallers i les fàbriques han adreçat resolucions de protesta.

A les grans fàbriques i als petits tallers, els obrers han respost a la crida de l'interior i han fet patent llur solidaritat amb els germans que estan en perill per defensar els mateixos ideals pels quals ells lluiten.

A fàbriques i barriades s'han organitzat reunions i mitjings de protesta. S'han nomenat comissions perquè s'entrevintessin amb els representants consolars i diplomàtics de Franco. Milers i milers de cartes, de telegrams han arribat a Barcelona.

Els catòlics progressius, entre ells alguns alts dignataris de l'Església, han respost a la Crida de la nostra Delegació a Catalunya i han fet sentir llur veu indignada contra els crims d'un règim que es diu catòlic i cristià. El doctor Villamil, reilevant personalitat catòlica cubana, els bisbes de Pamiers, de

Tarbes i Lourdes, així com molts capellans i força Sindicats cristians han enviat cartes de protesta.

La premsa de França, de Mèxic, de la Gran Bretanya, de l'Àfrica del Nord i d'altres països s'ha fet ressò de la campanya. La premsa amiga de la causa republicana i la que no ho és, perquè la mobilització ha pres, arreu del món, una amplitud tal, que el procés dels 80 patriotes catalans ha esdevingut un tema d'actualitat palpitant.

Els Ajuntaments de Montpeller, de Puteaux, d'Elne, de Cornèlia, entre altres, els alcaldes de Lourdes i d'Ivry, alcaldes dels districtes de París, diputats, consellers municipals, alts funcionaris, etc., s'han associat a la protesta.

La indignació de les masses populars d'arreu del món ha estat tan gran i la protesta ha pres una tal magnitud que els ministres d'Affers estrangers de França, d'Itàlia i del Salvador han intervingut també a favor dels 80 patriotes catalans de Barcelona.

A través dels resums setmanals que estem publicant hom s'ha pogut donar compte de l'amplitud de la campanya i com, cada vegada més, arriba a noves forces, a més àmplies masses d'arreu del món.

L'experiència d'allò que s'ha aconseguit fins ara demostra que quan els militants del nostre Partit, units amb catalans i altres organitzacions, s'han proposat seriosament mobilitzar les organitzacions, les personalitats i la població tota d'un lloc determinat ho han aconseguit i la protesta ha estat unànime.

Això vol dir que hi ha enormes possibilitats de fer molt més encara. Que s'han de fer nous esforços per ampliar encara més aquest moviment mundial de solidaritat amb les víctimes del terror franquista i de protesta contra els procediments criminals del règim de Franco.

«Cal intensificar el ritme i, per damunt de tot, sostenir-lo d'una manera consegüent fins assolir el propòsit desitjat».

deia darrerament el company Rafael Vidiella en un article aparegut en aquestes pàgines.

El propòsit desitjat és que Franco es vegi forçat a jutjar aquests 80 fills exemplars de la nostra Catalunya davant d'un Tribunal ordinari i amb garanties de defensa.

No podem caure en l'error—gravíssim en aquest cas—de creure que ja s'ha fet tot. Al contrari, el propi desenvolupament de la campanya ha demostrat que existeixen enormes possibilitats en camps negligits fins ara: quan hi ha hagut audàcia per part dels nostres companys, moltes personalitats i organitzacions, d'ideologia ben diferent a la nostra, han participat en la protesta.

Els èxits assolits fins a la data demostren també que sobre la base de la defensa dels 80 patriotes processats a Barcelona i en lluita permanent contra el terror franquista és possible mobilitzar tota l'emigració catalana. Que és possible posar dempeus contra Franco i el seu règim—les més àmplies masses dels països on habitem. Que és possible fer participar en la mobilització innumerable organitzacions polítiques, sindicals i esportives, culturals, etc.

No podem oblidar que la lluita contra el terror franquista i la defensa activa dels nostres empressonats és una tasca permanent. Que salvatge dels 80 patriotes catalans actualment en perill és, concretament, una de les nostres tasques fonamentals, d'avui.

Cal fer un nou i més vigorós esforç i reforçar el ritme de la campanya.

Lluita

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI-Num 161-Preu 10 fr.-14 de juliol del 1948-Redacció i Administració: 33, r. de la Grange-aux-Belles, Paris (X^e)

“La unitat de tots serà assolida a través de la lluita contra el franquisme i contra els enemics d'aquesta unitat” ha dit “TREBALL”, òrgan central del P.S.U. de C. en comentar les converses entre el nostre Partit i Esquerra Republicana de Catalunya a l'interior.

AMB el sincer propòsit de contribuir a donar a la crisi del Govern de la Generalitat la sortida més beneficosa per a la lluita que Catalunya i tots els pobles hispànics menen incansablement contra la dictadura nazi-falangista per a recobrar la República i —les seves llibertats, darrerament, i a petició nostra, tingueren lloc unes converses entre Esquerra Republicana i el nostre Partit.

El principal motiu d'aquestes converses consistia a examinar la nostra proposta respecte l'avinentesa d'adreçar una declaració conjunta al senyor Irla, en la qual, segons el nostre criteri, havia de manifestar'shi el que segueix:

«Necessitat urgent de la formació d'un nou Govern de la Generalitat amb la més àmplia representació de les forces obres, republicanes i antifranquistes de Catalunya, sobre la base d'un programa que inclogués com a objectius fonamentals:

Primer—Ajudar a enrobustir la unitat i la lluita contra el franquisme a l'interior de Catalunya.

Segon—Contribuir a enfortir la unitat entre les diferents

forces democràtiques dels pobles hispànics i a la formació d'un Govern de concentració republicana i antifranquista que resoludament i amb fermesa prengués en les seves mans la defensa de la República, la lluita contra Franco i la Falange i tots els intents dels capituladors orientats a impedir que a Espanya s'instauri un règim autènticament popular i democràtic, el qual règim és la condició essencial perquè Catalunya recobri les seves llibertats.»

Es indubtable que una declaració avalada pel P.S.U. de C. i E.R.C. recollint allò que és un programa mínim dels democràtics catalans, hauria pogut influir decisivament en l'ànim del President de la Generalitat i en el de les diferents forces catalanes a l'èxil per arribar a la formació del Govern unitari que els interessos de Catalunya i de la República reclamen.

Per altra banda, la declaració que proposàvem a E.R.C. constituïa un magnífic punt de partida per a la unió de tots els catalans a l'interior i per a la creació del Consell Nacional de la Resistència Catalana, l'absència del qual priva el nostre poble d'una direcció ca-

paç de coordinar tots els esforços en el combat contra l'enemic franquista.

Malgrat reconèixer la justesa dels objectius de la nostra proposta, els delegats de E.R.C. rebutjaren la proposició del P.S.U. cobrint-se en un acord de llur organització de no participar en accions o organismes unitaris si no hi figuren incloses totes les organitzacions antifranquistes.

Es clar que aquest argument dels representants d'E.R.C. no passa d'ésser una excusa per a defugir la responsabilitat que entraña llur negativa, puix que la nostra proposta, tant respecte el Govern com el Consell Nacional de la Resistència, expressava amb plena claredat que en ambdós organismes haurien d'integrar-se precisament totes les forces de l'antifranquisme català, o sia, que anava orientada a assolir aquesta unitat de tots que E.R.C. diu desitjar, però que amb la seva actitud la fa impossible. La unitat de tots serà assolida a través de la lluita contra el franquisme i contra els enemics d'aquesta unitat; esperar que ella es produeixi espontàniament és tant com facilitar les maniobres dels professionals de la divisió. I encara més, si E.R.C. té un acord

«Igual que nosaltres i per la mateixa causa sagrada d'Espanya i de la República, lluiten amb èxit els guerrillers d'Andalusia, Extremadura i Toledo, Galícia i Astúries, Santander, Lleó i Catalunya. Lluiten també els obrers d'Euzkadi que el Primer de Maig ens oferiren el valuós estímul de llur heroica vaga general; els obrers i el poble de Madrid, de Sevilla, de Catalunya, d'Espanya tota.»

(De la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó.)

EL VERITABLE PATRIOTISME

EL ministre britànic de Colònies, senyor Grech-Jones, en una recent intervenció als Comuns, referint-se a la lluita que menen els patriotes a Malàisia per desfer-se del jou colonial imperialista, ha injuriat durament la guerra progressiva i llibertat dels nacionals, dient que era mentida que ells combatessin contra un moviment nacional. «No són patriotes—ha dit—, són uns bandits, són uns agents de l'estranger». De fet, i en comparar aquesta lluita del poble de Malàisia amb la de Xina, injuria també els milions de patriotes xinesos que en aquest immens país lluiten per establir a llur pàtria un règim democràtic de plena sobirania i independència nacionals.

Aquest llenguatge del ministre britànic no és nou, és una veia cançó abundantment coneguda per l'ús i abús que n'han fet sempre les forces reaccionàries, imperialistes, antinacionals i antipatriòtiques, per a qualificar les idees, les condicions polítiques i les organitzacions dels homes que en cada país encarnen, defensen i lluiten pels veritables interessos nacionals i patriòtics dels pobles.

Per no remuntar-nos massa lluny, només cal recordar com aquest mateix qualificatiu fou aplicat, abans i durant la guerra, a tots els nacionals i patriotes que lluitaven a la pàtria a tots aquells partits, a homes i a dones que en cada nació sabien denunciar i combatre la traïció de les classes socials dirigents, i foren en cada moment els més ardis i atreugats defensors de la pàtria, els millors artesans de l'alliberament patri.

Es el mateix qualificatiu que utilitza el règim franquista contra els lluitadors patriotes de tots els pobles hispànics, contra els homes d'avantguarda d'aquesta lluita, els comunistes.

Segons la terminologia imperialista i feixista, doncs, no són patriotes ni nacionals, i són lurs enemics jurats aquells que arreu lluiten per les idees de democràcia, de llibertat, d'independència i sobirania nacionals dels pobles.

AQUESTA constatació creiem que hauria de fer meditar a tots aquells que en el nostre camp nacional de lluita antifranquista, més o menys veiem emprar, quan es tracta dels comunistes, un tòpic a tota llum coincident amb el que empra el feixisme que junyenc el nostre poble. I el que empra els imperialistes que volen oblogar la voluntat de llibertat dels pobles per continuar junyint-los i explotant-los.

I aquesta coincidència existeix, es vulgui o no, des del moment en que es preté desfigurar i negar el caràcter eminentment patriòtic i nacional del nostre partit, des del moment en que s'alimentava una política d'enfrontament contra els comunistes, que són els que més han fet i fan en favor de la causa nacional i republicana del nostre poble.

I això no és tampoc cap novetat. És també una veia cançó. La varem sentir ja fa alguns anys, en plena guerra contra el nazi-feixisme, per boca d'aquells «catalans catalans», que si per una banda es negaven a marxar units amb nosaltres per a la lluita, per l'altra denunciaven la intervenció de l'exèrcit nordamericà a Catalunya, per callar-los i perquè l'ocupés per un cert temps per assegurar el manteniment de l'ordre.

Aquestes són les que l'imperialisme nordamericà reserva arreu allà on domina: l'ordre d'un neo-feixisme.

Per a aquesta mena de «catalans-catalans», referits sota l'etiqueta de «catalans nacionals», només són catalans nacionals aquells que combreguen en les idees que s'exposen en el darrer número de «La Humanitat» quan es diu:

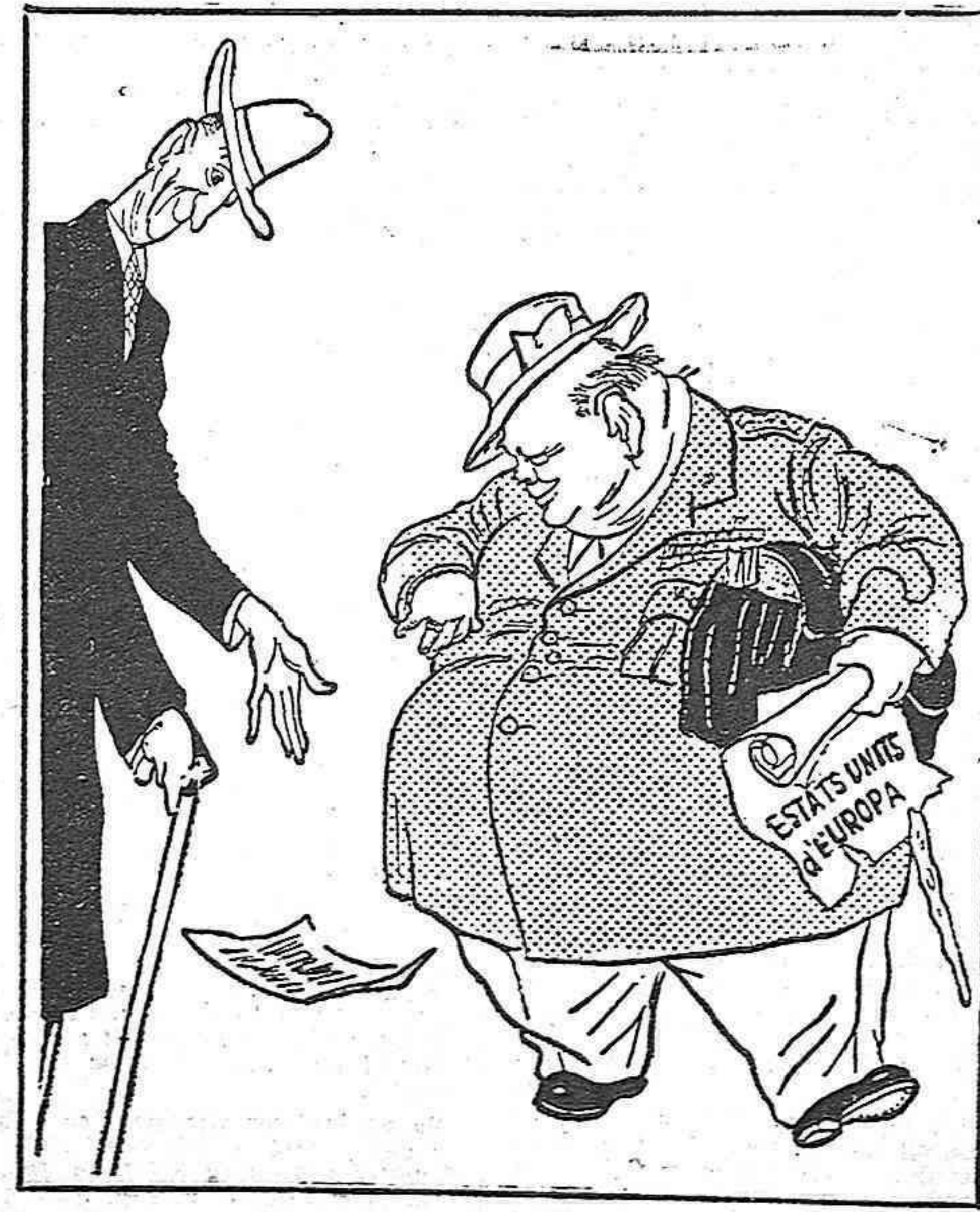
«qualsevol mitjà d'alliberar-nos en ha de merèixer la nostra simpatia i el nostre ajut. I com que aquest ajut depèn molt més de les circumstàncies exteriors...»

Dit en altres paraules que no es guen obrerament dir, aquells que renuncien a la lluita a la llibertat de la pàtria, aquells que amb llur conducta faciliten l'eternització en el país, a tot Espanya, del poder de les forces reaccionàries i de l'imperialisme estranger, els interessos de les quals són antagònics amb els de la immensa majoria de la nació, amb el poble, són l'antipàtria.

Aquests, doncs, segons ells, són els veritables «catalans nacionals» avui, com ahir ho eren aquells que demanaven la intervenció de l'exèrcit nordamericà.

NOSALTRES, és cert, no pertanyem a aquesta mena de «catalans nacionals», no hi tenim res de comú amb res de comú amb aquells que també s'usen «deien nacionals» i que en caravana anaren a Madrid a demanar al Poder Central la revocació de la llei de Contractes de Conreu votada pel Parlament Català, millor dit, que es revoltaven contra la institució, contra la Catalunya nacional recobrada.

ESTATS UNITS D'EUROPA

— Senyor Churchill, us ha caigut quelcom a terra.
— No té cap importància. Hi haurà sempre algun socialista de dreta per a arreplegar-ho.

L'INTERNACIONALISME PROLETARI, PEDRA DE TOC DELS PARTITS COMUNISTES I OBRERS

La unanimitat demostrada pels Partits Comunistes i Obrers de tot el món en adherir-se a la Resolució de l'Oficina d'Informació de la Comissió d'Informació de la República sobre la situació a Romania sobre la situació del Partit Comunista de Iugoslàvia demostra la solidesa i indestructibilitat del front comunista internacional.

Aquesta unanimitat ha demostrat també la solidesa dels principis marxistes-leninistes i els quals s'incorporen als Partits Comunistes i Obrers, i la seva capacitat de la classe obrera i de les forces democràtiques i unànims de la pau a tots els països.

Amb llur màxima adhesió a la Resolució de l'Oficina d'Informació, els Partits Comunistes i Obrers han demostrat llur maduresa política i fidelitat a l'Internacionalisme proletari.

Aquesta adhesió i recolzament han sorgit, no solament de les directrius dels Partits Comunistes i Obrers, sinó també de tots els militants i organitzacions d'aquests Partits per que els comunistes de tot el món han vist en la Resolució de l'Oficina d'Informació i en la iniciativa del Partit Comunista de Iugoslàvia, una sèria contribució a la unitat i combativitat del camp ant imperialista i democràtic en la seva lluita per una pau duradora i una democràcia popular.

La desviació i faltes greus dels dirigents del Comitè Central del Partit Comunista de Iugoslàvia plantejant amb més força que mai la necessitat de guiar-se pel principi que **VICTUUM ENVERS LA UNIO SOVIETICA ES LA PEDRA DE TOC QUE CONTRASTA LA JUSTESA I HONESTAT DE LA POSICIO DELS PARTITS CORRENTS POLITICS I HOMES POLITICS.**

Això és cert perquè no és possible pretendre ésser revolucionari, democràtic i progressiu, voler avançar cap al progrés si no es compromet amb la lluita ant imperialista i principal garantia de la pau.

El poble, tots els pobles del món, han vist com la Unió Soviètica, dirigida pel Partit Comunista (bolxevic) i el seu cap Stalin, ha estat la força principal i determinant en la victòria sobre el nazifascisme. Que avui, en l'època actual de l'extenuació de la lluita de classes en l'escala internacional, entre el camp imperialista i el camp ant imperialista, la U.R.S.S. és l'avantguarda natural del camp ant imperialista i democràtic.

Subestimar el paper de la U.R.S.S. en la guerra contra el nazifascisme i en l'actual lluita contra l'imperialisme — com ho han fet els dirigents del C.C. del Partit Comunista de Iugoslàvia — és, en realitat, no es vulgui reconèixer, sigui quina sigui la fraseologia emprada, separar el camp ant imperialista i democràtic, orientar-se cap al camp imperialista i antidemocràtic. Pretendre jugar a l'equívoc — com ho han fet els dirigents iugoslaus —, fer protestes d'amor i adhesió a la Unió Soviètica i coquetjar al mateix temps amb els imperialistes, significa, de fet, lluitar-se a l'imperialisme, abandonar els principis de l'Internacionalisme proletari, renunciar a la independència nacional i traïr els interessos del poble.

La Revolució d'Octubre representa a la humanitat l'inici d'una nova època. El fantasma del qual parlaven Marx i Engels en el Manifest del Partit Comunista es convertí en una realitat a la sisena part de la terra, en una realitat esperada.

FRANCFORT, nova capital de la Prússia dels junkers

pel tinent coronel S. VOLCOV

MALGRAT els desmentiments sorgits de certes estores, hom pot llegir el mes de març propassat en el diari americà «Daily News» i amb la signatura de John O'Donnell aquestes paraules:

«Nosaltres tenim la intenció de reconstruir un cert nombre de divisions blindades alemanyes i de divisions S. S. de poderosa força combativa i dotades d'un equipament i material americà perfectat.»

Heu's aquí quelcom dit amb tota franquesa i precisió.

Qualsevol que dubti de la veracitat del que diu aquest periodista americà, podria comprovar-ne la certesa llegint la premsa democràtica alemanya, la qual sense mastegar els mots, assenyalava com en les ciutats de l'Alemanya occidental, ada vegada s'instal·la més l'espectacle de veure tropes desfilant amb música al cap i marxant al ritme de llurs cant de guerra. Solament ha canviat de llur aspecte el color dels uniformes, els quals, de gris-verd, ha passat a color caqui.

Fa temps que les autoritats anglo-americanes ja no guarden ni tant sols les aparences. Que en zona britànica les formacions militars es denominin «batalions de treball» i en zona americana «polícia industrial», n'hi ha prou amb veure'ls ben vestits, ben alimentats, per a comprendre del que es tracta: aquests privilegis que en l'Alemanya d'avui es prodiguen considerablement tenen la mateixa significació que aquells suara concedits per Hitler als seus homes dels S.S.

L'efectiu total dels «batalions de treball» constituïts pels britànics es calcula en 450.000 homes. I quins «treballadors»!

Vegeu, per exemple, qui són els «treballadors agrícoles»: ex-oficials hitlerians tractats sol·licitament amb una reserva per les autoritats britàniques, instal·lats en les terres dels grans terratinents on són registrats com comptables, guarda boscos i algunes vegades, com «jornalers».

cadora que feia preveure, per a tots els pobles, dies millors i perspectives de llibertat i progrés.

Des del 1917, la U.R.S.S. ha estat l'esperança de la classe obrera i de les masses treballadores de tot el món. L'existència de la Unió Soviètica, el seu exemple, ha estat i serà essent el millor ajut per a les forces revolucionàries d'arreu del món en la seva lluita per la pau, la democràcia i el socialisme.

En la lluita contra l'imperialisme, la política de pau i de defensa de la sobirania dels pobles, grans o petits, practicada conseqüentment per la Unió Soviètica, és el millor ajut a les forces democràtiques i patriòtiques d'arreu del món.

Enfront del camp imperialista i antidemocràtic, dirigit pels Estats Units, els pobles anans de la pau i de la democràcia no poden lluitar en ordre de combat dispers, desunits. Qualsevol intent d'enfrontar-se a l'escomesa imperialista fora del front comú està condemnat al fracàs i representat, en la pràctica, una

traïció al front ant imperialista i democràtic.

Prenent la iniciativa de denunciar la folsa política del Comitè Central del Partit Comunista de Iugoslàvia, el Partit Comunista (bolxevic) de la U.R.S.S., una vegada més, ha prestat un ajut de valor inestimable als Partits Comunistes de tot el món, a tots els obrers, a tots els pobles que lluiten per llur independència nacional i la democràcia.

Per a nosaltres, els comunistes dels diferents pobles hispànics, la Resolució de l'Oficina d'Informació, ultra significativament una preciosa ensenyança representa també un ajut pràctic molt valuós a la nostra lluita per la República.

En la Unió Soviètica i en les noves democràcies, en el camp ant imperialista i democràtic tenen els pobles hispànics llurs millors amics i defensors en la lluita contra Franco i per la República. Debilitar aquest camp és debilitar la nostra lluita. Enfortir-lo, doncs, és reforçar la nostra pròpia lluita.

Una nova Gestapo

L'any passat, J. Edgar Hoover, cap del F.B.I. (Oficina d'Investigacions Federals) va presentar, voluntàriament, davant de la Comissió d'Activitats Antiamericanes que presideix el representant Thomas Hoover va declarar que la considerava com una aliada poderosa en la seva lluita per garantir la seguretat interior dels Estats Units.

Hoover dirigeix el F.B.I. des del 1924 i és un dels funcionaris nord-americans més poderosos i temuts, el pressupost de qual disposa prou, aquest any, més de deu mil milions de dòlars.

El president Truman ha formulat la política de «lluita contra el comunisme» a l'estranger. A l'interior del país la lluita contra el comunisme significa l'ofensiva contra tot aquell que no està conforme amb els procediments trumanians.

Una ordre recent del President Truman sobre la llista dels funcionaris ha motivat 2.300.000 enquestes detallades.

Aquesta ordre invita també el Departament de Justícia a facilitar als altres departaments ministerials una llista de les organitzacions que, «després d'una enquesta apropiada», es considerin totalitaris o subversius. Aquesta «enquesta apropiada» no dona el dret a les organitzacions acusades a presentar ni testimonis ni documents que els puguin atorgar.

La inquisició entre els funcionaris

El president Truman ha formulat la política de «lluita contra el comunisme» a l'estranger. A l'interior del país la lluita contra el comunisme significa l'ofensiva contra tot aquell que no està conforme amb els procediments trumanians.

Una ordre recent del President Truman sobre la llista dels funcionaris ha motivat 2.300.000 enquestes detallades.

Aquesta ordre invita també el Departament de Justícia a facilitar als altres departaments ministerials una llista de les organitzacions que, «després d'una enquesta apropiada», es considerin totalitaris o subversius. Aquesta «enquesta apropiada» no dona el dret a les organitzacions acusades a presentar ni testimonis ni documents que els puguin atorgar.

Una atmosfera de pànic

Als Estats Units es respira una atmosfera de por davant de perills imaginaris. Els actuals governants han creat una atmosfera de pànic entre les grans masses del poble que esperen, d'un moment a l'altre, ésser víctimes dels «procediments criminals dels comunistes».

La Comissió d'enquesta sobre les activitats antiamericanes, en el seu informe del mes de juny del 1946, davant del Congrés classificà «com a persones subversives totes aquelles que hagin criticat el Departament d'Estat, Franco, Peron, MacArthur, Trany Cai Tzee, que s'hagin pronunciat a favor de Rússia o hagin, obertament, desitjat la dissolució de l'Imperi britànic.»

El Lloc de Witt Cliton, del Bronx a Nova York, ha retirat de la seva biblioteca «les novel·les «Focus» i «Gentlemen's Agreement» perquè ataquen l'antisemitisme.

La Direcció de l'Ensenyament de la ciutat de Nova York ha fet retirar de les biblioteques escolars la novel·la històrica «El ciutadà Tom Paine», de l'escriptor Howard Churcho, actualment empronat per haver ajudat els republicans espanyols.

M. Colin MacEwen, funcionari del Liceu de Jewell, Oregon, ha estat «admonestrat» pel fet que ha retirat de la biblioteca de la institució les novel·les «Vinyes d'ira», de John Steinbeck, i «El fruit estrany», de Lillian Smith, que tracta del linxament d'un negre.

La Direcció de l'Ensenyament de Califòrnia ha exigint que, per a poder ésser admes a les escoles de l'Estat, es suprimeixi d'un manual de matemàtiques aquesta frase: «Una tercera part del nostre poble viu en males condicions d'habitatge, la qual forma part d'un discurs de Roosevelt.»

La censura de la ciutat de Memphis, Tennessee, ha prohibit la projecció d'un film de la sèrie «Our Gang», perquè hi apareixen uns nens blancs i negres jugant plegats.

Sortint al pas de «L'Espagne Républicaine»

«L'Espagne Républicaine» del dia 18 de juny es va permetre un comentari amb la pretensió de posar en entredit el Patronat Català de Defensa de les Victimes del Franquisme i alhora «LLUITA».

En primer lloc, atribuïm al nostre portaveu una interpretació del caràcter i finalitats del Patronat que ningú no pot haver llegit a «LLUITA», que és un invent capricios i revelador d'una evident mala fe.

En segon lloc, ens toca lamentar que l'anticomunisme porti a l'Espanya Republicana a la posició tan antirepublicana de no accontentar-se amb no sumar la seva veu a la de tota l'emigració catalana i republicana espanyola en l'interès de salvar 80 patriotes catalans contra els quals, per ésser catalans i republicans, falange no està satisfeta que es demanin 16 anys de mort i l'execució encara més. «L'Espanya Republicana», va més enllà i combat el Patronat perquè aquest s'interessa per salvar-los. L'emigració catalana i republicana trobarà el qualificatiu que es mereix qui actual d'aquesta manera.

I, finalment, en la mateixa ciutat on «L'Espagne Républicaine» es publica, acaba de celebrar-se un procés en el qual han estat condemnats, convinguts i confessos d'agents de la Gestapo, tres homes amb carnet de la F. A. I. que un dia van passar la frontera dient-se «Republicans espanyols» més que fustigats menyspreu. I cap republicà honest no prendrà la defensa d'aquesta escòria, com tampoc no es deixarà ensornar per la campanya antisoviètica de Karaganda.

«Els catalans i l'emigració republicana en el seu conjunt són els cridats a jutjar la nostra acció — la de «LLUITA» — i la dels altres, entre els quals figura la de «L'Espagne Républicaine».

AMERICA SOTA EL TALÓ DE FERRO

ES del primer d'any 1958 homes i dones han estat empronats als Estats Units a causa de llurs opinions polítiques. Centenars d'altres nord-americans — representants de tots els matissos del liberalisme — han estat privats del dret d'escriure, d'expressar-se i de viatjar lliurement.

Entre aquestes víctimes de la demacraçia dels trustos hi ha homes celebres com el capella John Haynes Holmes, de la «Community Church» de Nova York, al qual s'ha prohibit d'anar al Japó perquè havia pronunciat alguns «discursos maldurants»; Leo Isaacson, membre de la Cambra de Representants, al qual han negat el passaport per a viatjar a França; Henry Wallace que a Indianapolis no ha pogut trobar cap habitació d'hotel per a dormir.

El Liceu de Witt Cliton, del Bronx a Nova York, ha retirat de la seva biblioteca «les novel·les «Focus» i «Gentlemen's Agreement» perquè ataquen l'antisemitisme.

La Direcció de l'Ensenyament de la ciutat de Nova York ha fet retirar de les biblioteques escolars la novel·la històrica «El ciutadà Tom Paine», de l'escriptor Howard Churcho, actualment empronat per haver ajudat els republicans espanyols.

M. Colin MacEwen, funcionari del Liceu de Jewell, Oregon, ha estat «admonestrat» pel fet que ha retirat de la biblioteca de la institució les novel·les «Vinyes d'ira», de John Steinbeck, i «El fruit estrany», de Lillian Smith, que tracta del linxament d'un negre.

La Direcció de l'Ensenyament de Califòrnia ha exigint que, per a poder ésser admes a les escoles de l'Estat, es suprimeixi d'un manual de matemàtiques aquesta frase: «Una tercera part del nostre poble viu en males condicions d'habitatge, la qual forma part d'un discurs de Roosevelt.»

La censura de la ciutat de Memphis, Tennessee, ha prohibit la projecció d'un film de la sèrie «Our Gang», perquè hi apareixen uns nens blancs i negres jugant plegats.

La ràdio al pas de l'oca

L'octubre del 1945, l'advocat de la Comissió Thomas va demanar a les emissores de ràdio que li envienessin uns 75 originals de comentadors liberals com Johannes Steel, Raymond Swing, Frank Kingdon, etc.

Tot seguit Steel va perdre el seu lloc, malgrat les protestes que hi va haver. Això provocà que la Comissió negués a un periodista del «New York Times» que hagués intervingut en l'aconsejament de Steel.

L'endemà però, les emissores de ràdio van rebre, per escrit, un advertiment de l'advocat de la Comissió que deia: «Espero que fareu el necessari per evitar que hagin de recular al Congrés l'aprovació de lleis apropiades.»

Immediatament, la major part dels comentaristes de ràdio liberals foren desplaçats dels seus llocs.

Thomas te els seus imitadors

La tàctica terrorista de Thomas-Clark-Hoover és adoplada i a vegades perfeccionada per fiscals generals, els caps de policia i les Cambres de diversos Estats.

A Califòrnia, per exemple, un Comitè d'activitats antiamericanes caça i hieratant els progressistes de l'«East» que ho fa el seu model de Washington.

A Michigan s'ha format un Comitè semblant en el qual tres senadors amenaça d'enviar a la presó un estudiant de 19 anys si es nega a conèixer amb un «si o un no» a la següent pregunta: «¿Com està el membre del Partit Comunista?»

La legislatura de Michigan acaba d'adoptar la llei Callahan que estigmatitza com a subversiu qualsevol «grup, club, societat, comitè, associació, partit polític o un grup de persones que s'ocupi d'activitats o intencions que s'entendrien com a directes o indirectes, les finalitats o els desitjos d'una potència estrangera». Això significa, explícitament, que defensar la política d'un Estat estranger — la U.R.S.S., per exemple — és suficient per a ésser declarat «subversiu» i condemnat.

La campanya Thomas-Clark-Hoover ha arribat al seu punt culminant amb l'aprovació per la Cambra de Representants d'una llei anomenada «Llei per al control de les activitats subversives» elaborada per Karl Mundt i Richard Nixon, membres de la Comissió Thomas.

Aquesta llei estableix que totes aquelles organitzacions o associacions que siguin declarades comunistes o comunitzants pel Departament de Justícia hauran de facilitar a aquells que ho demanin els seus llistes i donar-los a llurs directors afiliats, llurs estats de comptes, etc., i no podran utilitzar la ràdio ni el correu.

La qualificació d'organització comunista o comunitzant pot ésser atribuïda pel sol fet de tenir un membre que sigui o hagi estat comunista i això a criteri de l'«attorney general» Clark, sense que els acusats puguin apel·lar davant de cap Tribunal.

La llei Mundt servirà de model a les legislatures dels Estats. De fet és la declaració de fora de la llei per a milions de nord-americans la llibertat dels quals dependrà del caprici d'uns fanàtics «antiròigs» al servei dels faurons de Wall Street, en la seva democràcia nord-americana.

FIXTA

Ràdio Espanya Independent ha donat els noms d'aquests botxins:

AYUSO. Jutge a Peralada. Culpable de l'execució d'un gran nombre de patriotes.

Antonio TARRAGONA. Falangista de xoc i delator que viu a Sorri.

Antonio RAMOS. Falangista, delator, fill d'un tinent de la Guàrdia «civil» que viu a Igualada.

POLO. Cap de la Brigada Social de Barcelona i torturador de patriotes.

TALLERIN. Guarda rural. És àdica a delatar i perseguir guerrillers. El 1944, diversos patriotes foren assassinats per culpa seva. Viu a Espiells (Osona).

Gregorio ALLERIZ. Alcalde de Besos (Osona). Terrorista i falangista.

FOST. Delator de patriotes que viu a Bellver de Cinca.

Patriotes: Recordeu-vos d'aquests noms!

Cal salvaguardar els principis d'organització dels partits marxistes

per V. GRIGORIAN

La creixença constant de la influència dels Partits Comunistes i Obrers que apleguen cada vegada més estretament a l'entorn d'ells les forces socialdemocràtiques i patriòtiques dels pobles en la lluita contra l'expansió i l'agressió imperialista planteja, amb una força renovada, la tasca de l'enfortiment ulterior dels rengles dels Partits sobre la base dels principis d'organització leninistes-stalinistes del Partit revolucionari marxista.

El Partit Comunista Francès compta al voltant d'un milió d'afiliats; el de Txecoslovàquia, amb dos milions; el d'Itàlia, amb 2.283.000; el Partit dels Treballadors Hongaresos amb més d'un milió; el Partit Obrer (comunista) de Bulgària, al voltant de 500.000; el Partit Obrer Polonès, amb poc més o menys un milió; el Partit Obrer Romànes, amb 800.000.

La tasca de l'enfortiment orgànic ulterior dels Partits marxistes revesteix encara més importància pel fet de l'augment dels efectius dels Partits Comunistes i Obrers i de la fusió dels Partits Comunistes i Socialdemocràtics en diversos països. Evidentment, la pujada dels efectius d'un partit significa un augment de la confiança de la classe obrera i del conjunt del poble en aquest partit.

Però cal tenir en compte el fet que un desenvolupament ràpid del Partit pot desembocar en una baixa del nivell ideològic dels seus rengles, en un cert afèbliment qualitatiu del Partit. Per això cal dedicar molta atenció a la tria de nous afiliats i fer un treball polític intens entre els nous militants del Partit.

El Partit dels Treballadors Hongaresos ha adoptat mesures d'organització encaminades al control rigorós dels nous afiliats, amb introducció de recomanacions i establiment d'un període de prova per als aspirants.

tipus. Atenent-se completament a la doctrina de Lenin, el company Stalin estableix i defensa, en el seu article «La classe dels proletaris i el Partit dels proletaris» (1905), els principis d'organització leninistes. En aquest article, el company Stalin subratlla que

«hem d'ésser extremadament vigilants i no hem d'oblidar que el nostre Partit és una fortalesa les portes de la qual no s'obren més que a aquells que han fet llurs proves.»

La relaxació i el caràcter amorf de l'organització, la indisciplina i «l'autonomia anàrquica» tan característica dels partits oportunistes «socialistes» són estranys als principis leninistes-stalinistes de l'estructura orgànica del Partit.

Els vells Partits Socialdemocràtics són una màquina electoral adaptada a les eleccions parlamentàries i a la lluita parlamentària, un apèndix, un instrument destinat a servir la fracció parlamentària. Llur estructura orgànica és adaptada amb vista a servir l'imperialisme.

Tothom sap que el Partit Treballista britànic no està lligat ni ho ha estat mai a les àmplies masses obreres, que el grup parlamentari treballista actual compta amb «militants obrers» que no tenen res de comú amb la classe obrera. El Partit Treballista britànic ha estat durant llarg temps organitzat sobre la base de l'adhésió col·lectiva dels afiliats dels Sindicats que no tenen cap obligació de participar en el treball pràctic del Partit.

Aquesta mena de partits mantenen el proletariat en un estat de desarmament total i traïxen els seus interessos.

En la seva obra clàssica «Dels principis del leninisme», el company Stalin ha mostrat les característiques del Partit d'un tipus nou, del Partit del leninisme.

de treballadors que consideren el Partit de Lenin i Stalin com llur Partit, com un Partit que els és proper i estimat, al qual dediquen una devoció profunda.

«Crec — diu el company Stalin — que els bolxevics ens recorden Anteu, l'heroi de la mitologia grega. Igual que Anteu, els bolxevics són forts perquè estan lligats a llur marxa a les masses que els han donat naixença; els han nodrit i els han educat. I mentre restaran lligats a llur marxa, al poble, tindran totes les probabilitats de restar invencibles.»

Aquest és el secret de la invencibilitat de la direcció bolxevic.

El Partit és un destacament organitzat de la classe obrera, la forma superior de l'organització de classe del proletariat, la direcció política del qual s'estén a totes les altres formes d'organització de la classe obrera, encarna una unitat de voluntat incompatible amb l'existència de fraccions. Depurant-se dels oportunistes i dels reformistes, el Partit s'enforteix, és desà de les elements que li aporten l'esperit de descomposició i de desagregació.

Els trotsquistes i els oportunistes de tota nissaga han volgut, per abastar llurs objectius contrarevolucionaris, fer del Partit una organització amorfa i débil. Aquests elements han intervingut contra la disciplina de ferro del Partit, han desdenyat la massa dels seus militants tractant-la com un cramat que vota, han intentat trencar la unitat del Partit, matar el Poder soviètic i la revolució socialista.

Sota la direcció del company Stalin, el Partit ha denunciat les infames maniobres dels enemics del poble i ha destruït llurs fogars d'espionatge.

Tota subestimació del paper i de la importància de l'organització del Partit, el desdeny dels principis d'organització del Partit revolucionari marxista, la tendència a substituir les formes d'organització de l'estructura del Partit, provades per l'experiència política, les formes amorfes i imprecises d'una direcció política, les formes amorfes i imprecises d'una direcció política, entre elles, el Front Popular, tot això priva el Partit del seu paper essencial d'avantguarda i de

destacament organitzat de la classe obrera, en fa un partit de «seguidisme», mina la confiança de les masses que cessen de sostenir el Partit.

Tothom sap que el 1907, el mexicenc Axelrod va proposar de convocar un pretès «Congrés obrers» que havia de crear un «partit de sense partits» o un campis partit obrer petit-burgès sense programa. Lenin va denunciar l'axelrodisme, el qual no era altra cosa que un intent d'esborrar la demarcació entre el Partit i la classe obrera per a liquidar el Partit en tant que destacament d'avantguarda de la classe obrera.

Allà on es disminueix el paper del Partit en la vida política dels països, allà on es cerca a amagar el país en el qual és la força principal, allà on el Partit davant les masses treballadores, es donen totes les condicions per a desenvolupar les tendències liquidacionistes respecte el propi Partit.

Si en una organització del Partit no és respectada l'elegitat dels organismes dirigents, si dintre el Partit no són convocades regularment les reunions, si no hi ha direcció col·lectiva, en aquesta organització són trepitjats els principis d'organització del Partit marxista.

La realització rigorosa del centralisme democràtic dintre el Partit, tal com prescriuen els estatuts del nostre Partit — diu Stalin — l'elegitat absoluta dels organismes del Partit, el dret de presentar i de rebutjar els candidats, la votació secreta, la llibertat de crítica i d'autocrítica, totes aquestes mesures i d'altres de semblants cal aplicar-les per a facilitar, entre altres coses, el control dels dirigents del Partit per la seva massa.»

El comunista ha de donar, en tota la seva acció pràctica, l'exemple d'una actitud severa i exigent respecte el mateix, ha de contribuir al desenvolupament màxim de la crítica i de l'autocrítica, ha de saber escoltar les crítiques serioses i treure'n les conclusions necessàries.

El comunista cal que sigui als ulls de les àmplies masses un digne representant del Partit, un mo-

del de tenacitat i de fermesa política en mig de totes les dificultats i proves, cal que porti sempre ben alta la bandera del Partit i no dissimular-la a la classe obrera, al poble.

La vanitat, la suficiència, la presumpció són estranys al comunisme. Recordem-nos amb quina afeció el company Stalin evoca davant nostre la figura de Lenin, la seva simplicitat i la seva modestia, el seu

«desig de passar desapercbut o almenys de no fer-se veure massa, de no valer-se de la seva elevada posició.»

El company Stalin ha parlat alguna vegada amb una ironia mordaç d'aquesta gent que ha estat promoguda dirigent per la publicitat periodística i que no tenen res a veure amb els veritables dirigents del Partit. L'activitat de Lenin i Stalin dona a cada militant del Partit, a cada treballador, un alt exemple de simplicitat i de modestia. Per elevat que sigui el lloc ocupat per un comunista, aquest cal que es recordi constantment que la modestia és la condició d'un comunista, que cal, no solament instruir les masses, ans bé instruir-se prop d'elles, que cal saber corregir els seus errors a temps, no tenir por de confessar-los, ésser veridic i sincer. Cal saber

«dir francament i honradament tota la veritat al Partit, com sabia fer-ho Llitx, com cal que ho faci cada bolxevic» — ha dit Stalin.

El Partit del marxisme revolucionari és decididament hostil a la recerca de formes d'organització i de mètodes de treball vàlids per a tots els graus del procés revolucionari.

La fusió dels Partits Comunistes i Socialdemocràtics en diversos països de democràcia nova expressa la realització de la unitat de la classe obrera, la qual cosa tindrà incontestablement una importància enorme per a consolidar les forces del camp ant imperialista i democràtic. Els Partits Comunistes i Obrers que s'atenen a la doctrina de Marx-Engels-Lenin-Stalin, al marxisme creador, prenen en consideració les particularitats de la situació concreta i fixen en conseqüència les formes d'organització i els mètodes de treball.

El canvi d'experiències del treball d'organització i del treball polític entre els Partits Comunistes i Obrers germans, l'exposició d'aquestes experiències a la llum del poble a través de la premsa dels partits contribuirà a l'enfortiment orgànic dels rengles dels partits, a l'elevació del nivell de la formació ideològica i política dels militants i dels aspirants del Partit, a llur educació en l'esperit de Partit militant del leninisme i del stalinisme.

(1) Article publicat a «Per una democràcia popular, per una pau duradora», el 15 de juny d'aquest any.

L'enigració republicana i antifranquista s'aixeca en pes responent a la crida dels guerrillers

La Crida feta pública per l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó ha trobat una xarrosada acollida entre els espanyols exiliats. D'Amèrica, de Londres, de França, de l'Àfrica del Nord, arriben notícies que demostren com, responent a la Crida guerrillera, els republicans i antifranquistes es reuneixen per a discutir i formular propostes per al Programa del Consell Central de la Resistència.

A les fàbriques del Sena.

Els espanyols que treballen a la fàbrica Kelman (S.N.E.C.M.A.), de París, després d'haver estudiat i discutit en reunions parcials la crida guerrillera, han acordat fer pública una resolució en la qual, després d'adherir-se, fan propostions per al Programa del Consell Central de la Resistència.

La resolució ha estat signada per tots els espanyols de la fàbrica, excepte dos. Han signat militants del P.C. d'E., del P.S.U. de C., de la J.S.U., de la C.N.T., del P.S.O.E., d'I.R. i sense partit.

Un grup d'obrers espanyols que treballen als tallers d'utillatge i premses de la fàbrica S. J. M. G. A. de Nanterre, reunits el dia 23 de juny i després d'aver llegit i discutit la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó, han acordat adherir-s'hi. Un Comitè de treballadors, però, es pot en contacte amb els altres obrers de la fàbrica i coordini la solidaritat amb el moviment guerriller.

Els espanyols que treballen a la laminadora Saint-Victor de la Courneuve (Sena) ha acordat adreçar una resolució d'adhesió a la Crida guerrillera de Llevant i d'Aragó.

La resolució la signen espanyols de diferents partits i organitzacions i sense partit.

Els espanyols de diverses tendències polítiques i sindicals que treballen a la fàbrica Voisin, de París, després d'aver llegit i discutit la Crida guerrillera, una aprovat una resolució d'adhesió a aquesta Crida.

Signen la resolució 17 compatriotes.

Un grup de 17 espanyols que treballen a la S. N. C. A. S. O. de Surresnes, i entre els quals hi ha militants del P. C. d'E., del P. S. U. de Catalunya, de la C. N. T., de la U. G. T. (tendència Pascual Tomàs), del P. S. O. E. (tendència Prieto) i sense partit, després de conèixer la Crida guerrillera, han acordat adhe-

Adhesions a les barriades de París.

Un grup d'espanyols antifranquistes que viuen als districtes 7 i 15 de París s'han reunit per a estudiar la Crida guerrillera i, després de discutir-la, han acordat fer pública llur adhesió.

Vintidues espanyols antifranquistes que viuen al districte 4 de París han adreçat una Carta d'adhesió a l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó.

Entre els signants hi ha militants del P.C. d'E., del P.S.U. de C., de la C.N.T. i sense partit.

Un grup de 13 espanyols de diferents tendències polítiques que viuen al districte 19 de París han adreçat una resolució al Govern de la República espanyola en la qual demanen la constitució d'un Front Nacional Republicà i Democràtic.

En la resolució s'expressa igualment l'adhesió a la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó i es demana la formació immediata del Consell Central de la Resistència.

Cinc espanyols residents a París ens han enviat una resolució en la qual es manifesten partidaris de la formació del Consell Central de la Resistència i s'adhereixen a la Crida guerrillera.

Els democràtics bascos de París.

Un grup de democràtics bascos de París han celebrat una reunió per a estudiar i discutir la Crida Guerrillera.

Com a resultat de la discussió han adoptat una resolució en la qual es demana que els organismes de la Resistència basca responguin ràpidament i activa a la invitació que els ha adreçat l'Agrupació de Llevant i d'Aragó.

Signen la resolució 12 persones que assistiren a la reunió.

A Saint Maur (Sena).

Catorze espanyols de diferents tendències polítiques, reunits a Saint Maur (Sena), després d'aver discutit la crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó, han acordat declarar-se totalment d'acord amb aquesta Crida i crear una Comissió perquè s'encarregui de popularitzar-la.

Els espanyols de totes les tendències del barri de St. Cyprien de Tolosa es reuniren el passat dia 9 de juny al Cinema Eden i adoptaren una resolució d'adhesió a la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó.

Signen aquesta resolució 273 espanyols.

Una reunió unitària a Brest.

La Comissió permanent ha quedat constituïda per dos militants del P. S. O. E., 1 de la C. N. T., 1 de la U. G. T. i 1 del P. C. d'Espanya.

A Bordeus.

A Bordeus, la Crida Guerrillera ha causat una magnífica impressió en els mitjans republicans.

Amb aquest motiu s'han redactat diverses cartes d'adhesió a la Crida, signades per molts republicans i antifranquistes espanyols de diferents partits i organitzacions.

Volem citar el cas de Vicente Hernández, vell militant del P.S.O.E. des del 1918, de la tendència Prieto i de José Parra, de la C.N.T. que ha lluitat a mateix temps que signava la quantitat de 100 francs per ajudar els guerrillers.

En una de les cartes de Bordeus, entre les 19 signatures hi ha la de destacats advocats exiliats i les de Andrés Gómez i Pedro Fernández, antics militants socialistes de la tendència prietista que han demanat que es faci pública llur adhesió.

A Lió.

El diumenge dia 27 de juny tingué lloc una reunió a la qual foren convocades totes les organitzacions antifranquistes. Assistiren representants de diverses tendències: el Comitè Regional de la C.N.T., grup col·laboracionista, s'excusà per carta.

Per a dirigir les discussions fou nomenada una mesa de discussió presidida per l'assistent de més edat i el secretari d'actes de la qual era un militant de la C.N.T.

L'assemblea, després d'una àmplia discussió, acordà nomenar una Comissió integrada per cinc compatriotes de diverses tendències.

El mateix dia es celebrà una altra reunió a La Plaine en la qual es prengueren acords semblants.

A Tolosa.

Un grup de 10 obrers espanyols que pertanyents a diverses organitzacions i partits polítics i que treballen als tallers Ferronneries du Midi, després d'aver llegit i discutit la Crida guerrillera han fet pública una resolució en la qual manifesten llur adhesió.

Els espanyols de totes les tendències del barri de St. Cyprien de Tolosa es reuniren el passat dia 9 de juny al Cinema Eden i adoptaren una resolució d'adhesió a la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó.

Signen aquesta resolució 273 espanyols.

Una reunió unitària a Brest.

La Comissió republicana de Brest convocà una reunió de tots els espanyols residents a aquella localitat. Hi assistiren nombrosos compatriotes entre els quals hi ha 27 militants del P.C. d'Espanya, del P.S.U. de Catalunya, del P.S.O.E. (de les dues tendències) d'Esquerra Republicana de Catalunya i de la C.N.T.

Els reunits, després d'una àmplia discussió, acordaren, per unanimitat, adreçar-se a l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó fent-li arribar llur adhesió més entusiasta a la seva Crida.

S'adreçaren també al senyor Albornoz per a reclamar la constitució d'un Govern d'amplia concentració republicana i nacional que estigui en condicions de lluitar contra el franquisme i ajudar els que combaten a l'interior d'Espanya.

Els catalans que assistiren a la reunió signaren també una Moció adreçada al President Irla en la qual es demana la constitució d'un Govern de la Generalitat de Catalunya àmpliament representatiu i en el qual la classe obrera tingui el lloc que li correspon.

En la Moció adreçada al President Irla es demana també que aquest Govern haurà de prendre les mesures necessàries per ajudar substancialment la lluita del nostre poble i fer arribar als combatents de l'interior el seu escalf i solidaritat activa.

Els bascos que assistiren a la reunió s'adreçaren també al President del Govern d'Euzkadi demanant la formació d'un Govern d'Euzkadi en el qual estiguin representats tots els partits i organitzacions, especialment la classe obrera.

Les dones espanyoles de Mèxic.

La Unió de Dones «Mariana Pineda», de Mèxic, celebra dia 18 de juny una assemblea per a discutir la Crida guerrillera.

L'assemblea expressà la seva adhesió total a la Crida dels heroics

Els espanyols de l'Eure i Loire.

Un nombre gran d'espanyols que viuen a les localitats de Epernon, Hanches, Maintenon, Pierres, St. Germain-la-Gatine i Boissi, pertanyents a diferents organitzacions polítiques i sense partit, es reuniren a Epernon el passat dia 27 de juny per a discutir la Crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó.

Unànimement acordaren adherir-s'hi i demanar que s'estableixi un programa que, defensant Espanya i els seus interessos, assegurï la unitat de tot els espanyols patriotes.

Signen la resolució un militant de la U.G.T., un de la C.N.T., 4 del P.C. d'E. i del P.S.U. de Catalunya i un sense partit.

A Bagneres de Bigorre.

El diumenge dia 27 de juny es celebrà a Bagneres de Bigorre (Alts Pirineus) una Assemblea d'espanyols de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó.

Hi assistiren un gran nombre de compatriotes pertanyents a diferents partits i organitzacions i, després de moltes intervencions, s'acordà adherir-se a la Crida, adreçar-se al Govern de la República en aquest sentit i constituir una Comissió permanent perquè cercui noves adhesions a la Crida i la popularitzi.

El Club Obrer Espanyol de Nova York.

El Club Obrer Espanyol de Nova York ha adreçat una carta a l'Agrupació Guerrillera de Llevant i d'Aragó en la qual s'adhereix amb entusiasme a la Crida.

La carta va signada pel President del Club, Manuel Magana i 35 espanyols més de diverses tendències polítiques.

Una adhesió de Londres.

El Comitè Pro Unitat Republicana de Londres, compost per espanyols de diverses tendències polítiques, ha adreçat una carta al Cap del Govern de la República Espanyola en la qual es demana la formació d'un Govern representatiu, la creació d'un Front Nacional Republicà i Democràtic i la formació del Consell Central de la Resistència.

A Algèria.

Els republicans espanyols que habiten a les diferents localitats d'Algèria han redactat i signat col·lectivament diverses cartes adreçades a la Crida guerrillera.

Fins a la data, segons les notícies que tenim, i únicament a la ciutat d'Algèr s'han redactat 21 cartes que han estat signades per 156 espanyols de diferents tendències polítiques.

Els espanyols, vells residents i emigrants polítics, que viuen a les poblacions de Bou-Harun, Fuba, Castiglione, Kolea, Zerada, Planoulé i Guyaville també han signat cartes en el mateix sentit.

La lluita no cessa en el front de la República

Els guerrillers ocupen el poble d'Ahillas

Una unitat de l'Agrupació Guerrillera de Llevant va assaltar fa uns dies el poble d'Ahillas, situat al terme de Xelva.

Després d'apoderar-se del poble per sorpresa, reuniren els habitants a la plaça pública, els repartiren propaganda de l'Agrupació guerrillera i organitzaren un miting en el curs del qual els oradors guerrillers contestaren totes les preguntes que molts paguesos els van fer i els aclariren que és allò que els guerrillers volen, per què lluiten.

Una topada que els ha costat un guàrdia civil mort

En un lloc d'Astúries, hi ha hagut fa uns dies una topada entre guàrdies civils de les unitats especials repressives i un destacament de guerrillers que anaven en missió.

Ha resultat mort un guàrdia civil anomenat Urrusú i els guerrillers no han sofert baixes.

Més lleis de fugues

Prop d'Algeciras, la guàrdia civil ha assassinat dos paguesos antifranquistes anomenats Juan Romero i José Cotes.

Aquests dos patriotes, noves víctimes del règim criminal de Franco, han estat assassinats amb el pretext que havien intentat fugir de la presó on estaven detinguts, acusats d'haver ajudat els guerrillers.

Un contra vint

Al terme de Orgiva, província de Granada, hi ha hagut una forta topada entre un destacament de la guàrdia civil i un grup de guerrillers.

Fins el moment, sabem que han resultat morts dos guerrillers i gairebé ferit un guàrdia civil anomenat Oliva Martín.

El fet es produí quan un nombre destacament de la guàrdia civil pre-

Els actes de bandidatge de les contrapartides guerrilleres

A Nerjo, poblet de la província de Màlaga, un pagès va rebre una carta anònima en la qual se li exigia que llurés cinc mil pessetes a un lloc determinat i que si no ho feia, els i la seva família serien assassinats, pels guerrillers, afegia la carta.

El pagès, que coneix el procedir de justícia que empen els combatents de la República, no cagué en el trany i armà un tel escandol denunciant el fet públicament, que les autoritats del poble es veieren obligades a intervenir. Resultà que els autors de l'anònim eren un guàrdia civil anomenat Rafael Escobar i un sergent del mateix Institut que es diu Sebastián Fernández. Els quals, per salvar les aparences, han estat detinguts.

Aquest nou fet de provocació confirma allò que nosaltres hem denunciat diverses vegades sobre les contrapartides guerrilleres que el règim falangista ha organitzat.

Efectivament, com que les forces regulars — guàrdia civil, policia armada, etc. — no poden acabar amb els guerrillers, el franquisme ha organitzat unes contrapartides guerrilleres compostes d'antics legionaris de la Divisió Blava, guàrdies civils

RESISTENCIA DE SALO I REPRESSIO AMB GUANTS BLANCS

Els monàrquics terratinents que s'expressen a través de «ABC» de Madrid continuen llur política guerra de diàlegs contra «Arriba», el qual contesta d'allò més i contra els conspiradors del saló de Luca de Tena.

El darrer títol del qual tenim esment ha estat a causa que el ministre d'Educació Nacional (?) Fernández Cuesta, va fer la primera etapa o feu acompliment les esquadres d'estudiants falangistes que de Navarra van camí aquests dies de Compostela, seguint, precisament, la ruta de l'apòstol Santiago.

«Arriba» s'enfada amb «ABC», perquè el diari monàrquic ha donat la notícia resumida en quatre ratlles el qual és, precisament, amb la seua secció religiosa, la qual cosa constitueix, per al diari falangista, una desconsideració al ministre i un acte de desafecte al règim que ha saltat tots els privilegis de la classe i de la casta que aquí es desintegram de Franco, per bé que no de les essències del franquisme.

Continua, doncs, la resistència de saló dels elements monàrquics preocupats i esforçant-se a trobar una sortida a la difícil situació del règim franquista que els comproment, en lloc de garantir per ara i sempre, uns interessos que estan en contraposició flagrant amb els del poble.

Aquesta guerra de diàlegs, però, no és pas fàcil que faci arribar la sang al ritm, almenys la de monàrquics i falangistes, com s'ha posat de relleu amb les manifestacions estudiantils de Madrid en les quals es-

destacats per llurs mals instints i delinqüents de dret comú. La missió d'aquestes contrapartides és de sembrar el terror i fer recareure llurs malistes sobre els veritables combatents de la República: els guerrillers, per a desprestigiar-los i aïllar-los de la població pagesa que els recolza.

Aquestes contrapartides, que gaudeixen de carta blanca, assalten les masies, roben i assassinen els paguesos, violen les dones i omplenen de terror moltes contrades.

A l'altra punta d'Espanya, al poble de Laviana, Astúries, un grup d'assassins d'aquesta mena ha fet foc, sense cap mena d'avertiment, contra dos treballadors i els ha assassinat. També ací han pretès, després, fer recareure la culpa sobre els guerrillers de la regió.

Amb tot, els paguesos saben que els guerrillers no cometes malifices: sinó que, al contrari, protegeixen el poble contra els abusos dels falangistes. La provocació infame de les contrapartides guerrilleres ha trobat una digna resposta en els espanyols patriotes que cada dia aumen més els combatents de la República i confien en ells.

La qual cosa vol dir que la Resistència és una, la que pega, la que torna els cops cada dia més accentuats, la que no va amb mitges tintes ni subtilitats contra un règim que és el més bàrbar i despòtic que ha passat sota la capa del sol.

Si consignem la discrepància que existeix entre «ABC» i «Arriba» es pot confirmar als ulls de tothom que el «Caudillo» no és tan fort com ell diu. Però la consigna, també, perquè ningú no es faci il·lusions sobre la marxa de la política al nostre país.

La «ABC» no és resistència al franquisme. Simplement és una resistència a morir en el mateix foc que Franco i el seu règim moriran.

Per això la Falange hi va amb guants blancs quan s'enfronta amb Luca de Tena.

1789 14 de juliol 1948

Un segle i mig de lluites entre el patriotisme i l'esperit de Coblença

Nosaltres també tenim una Bastilla a enderrocar!

El 14 de juliol del 1789 és, amb el 18 de març del 1871 i el 6 de novembre del 1917, una de les grans jornades de la humanitat. Per això figura en caràcters d'or i amb tots els honors a l'enorme teló del Gran Teatre de Mosú precedint les dues dates que marquen la presa inicial i la presa victoriosa del Poder polític pel proletariat triomfant.

Fa 159 anys, tal dia com avui, la revol-

ució successivament pas i consolidat el Tercer Estat que era tota la nació en armes.

Mirada en el seu conjunt, la Revolució iniciada el 14 de juliol del 1789 és una explosió de patriotisme, d'unanimitat nacional, la primera de la història de França, i el primer cas, també, de com les classes dominants derrotades per l'impetuosa popular s'aixequen contra la nació i van a cercar a l'estranger l'ajut per enivar la pàtria i instaurar-hi el terror. Els

pitalistes que ja han complert llur missió històrica i que en la correlació actual de les forces mundials representen davant la Revolució d'Octubre el mateix paper que Àustria i Prússia quan la coalició contra la Revolució francesa del 1789 fins a l'execució de Robespierre i Saint Just.

No gens diferents dels aristòcrats i dels enemics de la Revolució francesa són avui aquests Petcov, Ferenc Nagy o Nicolajevic que han trait Bulgària, Hongria i Polònia en posar-se al servei de l'imperialisme, al servei de potències estrangeres, com els Estats Units o la Gran Bretanya que recullen i absorbeixen milers i milers de persones desplaçades, enemics rabiosos de llurs pobles per odi a la democràcia, a l'esperit revolucionari que boica la monarquia feudal el 14 de juliol i que feu donar a la humanitat un salt prodigiós en el camí del progrés universal.

Contra la Revolució del 1789, contra la Comuna del 1871, contra la Revolució d'Octubre del 1917, contra les noves democràcies populars ara, aristòcrats aïrats per recuperar llurs privilegis feudals, agents de l'imperialisme avui per salvar el capitalisme i intentar barrar el pas a la democràcia i al socialisme, tots, tots, s'aixequen contra la pàtria, contra les forces de la nació de la qual la classe obrera és la seva columna vertebral, tots cerquen en el concurs estranger la manera i els mitjans d'assassinat les forces més vives dels països respectius.

I en aquest concert de traïció, Franco ocupa un lloc de primer rang. La França espanyola és més plena de suïssos que no pas la de París, el règim franquista és una força d'ocupació estrangera que ha convertit Espanya en una colònia amb 28 milions d'esclaus i una nova Coblença en la qual es donen a cita tots els feixistes d'Europa per mirar de xaurar famolencs damunt els pobles que han anet enderrocat successivament les fortaleses de llur absolutisme.

Que la diada del 14 de juliol, gran diada de la humanitat, sigui progressiva, ens encengui la sang, ens aclareixi el pensament i ens doni força al braç per a lluitar el gran combat decisiu que amb la nostra unitat hem de donar contra el feixisme amb etiqueta espanyola!

El poble de París assalta la Bastilla el matí del 14 de juliol del 1789, amb la qual cosa comença una nova era per a la humanitat.

ta popular de París contra el poder reial que simbolitzava la societat semifeudal amb formes de producció pernicioses les enterrava sota les pedres de la Bastilla, amb la qual cosa començava el primer gran acte de la Revolució francesa, la Revolució que dona el Poder a la burgesia, que abolí la propietat feudal a benefici de la propietat burgesa.

La burgesia, llavors revolucionària, es valgué de la força que les masses obreres i pagueses representaven i amb aquest suport anà de dret a instaurar la seva dominació política i econòmica, per la qual cosa es llança a la destrucció de les supervivències del passat que s'oposaven al seu desenrotllament. Per això França té raó de considerar el 14 juliol com la seva festa nacional. La burgesia comercial i industrial, amb els seus filòsofs enciclopedistes i darrera d'ells els menestrals, els obrers i els paguesos, en aixecar-se contra el vell règim es convertia en la força que simbolitzava la nació una i indivisible i donava a la Revolució francesa un caràcter patriòtic que deixava orfes de tota assistència popular els aristòcrates esbandits del Poder.

Per això l'aristocràcia, a mesura que la Revolució triomfava, passava la frontera i en els campsaments del rei de Prússia o de l'emperador austria anava a cercar la força que havia perdut al país. Fent de la causa del duc de Brunswick aliats de la causa nacional, la burgesia comercial i industrial, amb els seus filòsofs enciclopedistes i darrera d'ells els menestrals, els obrers i els paguesos, en aixecar-se contra el vell règim es convertia en la força que simbolitzava la nació una i indivisible i donava a la Revolució francesa un caràcter patriòtic que deixava orfes de tota assistència popular els aristòcrates esbandits del Poder.

Per això l'aristocràcia, a mesura que la Revolució triomfava, passava la frontera i en els campsaments del rei de Prússia o de l'emperador austria anava a cercar la força que havia perdut al país. Fent de la causa del duc de Brunswick aliats de la causa nacional, la burgesia comercial i industrial, amb els seus filòsofs enciclopedistes i darrera d'ells els menestrals, els obrers i els paguesos, en aixecar-se contra el vell règim es convertia en la força que simbolitzava la nació una i indivisible i donava a la Revolució francesa un caràcter patriòtic que deixava orfes de tota assistència popular els aristòcrates esbandits del Poder.

Per això l'aristocràcia, a mesura que la Revolució triomfava, passava la frontera i en els campsaments del rei de Prússia o de l'emperador austria anava a cercar la força que havia perdut al país. Fent de la causa del duc de Brunswick aliats de la causa nacional, la burgesia comercial i industrial, amb els seus filòsofs enciclopedistes i darrera d'ells els menestrals, els obrers i els paguesos, en aixecar-se contra el vell règim es convertia en la força que simbolitzava la nació una i indivisible i donava a la Revolució francesa un caràcter patriòtic que deixava orfes de tota assistència popular els aristòcrates esbandits del Poder.

Per això l'aristocràcia, a mesura que la Revolució triomfava, passava la frontera i en els campsaments del rei de Prússia o de l'emperador austria anava a cercar la força que havia perdut al país. Fent de la causa del duc de Brunswick aliats de la causa nacional, la burgesia comercial i industrial, amb els seus filòsofs enciclopedistes i darrera d'ells els menestrals, els obrers i els paguesos, en aixecar-se contra el vell règim es convertia en la força que simbolitzava la nació una i indivisible i donava a la Revolució francesa un caràcter patriòtic que deixava orfes de tota assistència popular els aristòcrates esbandits del Poder.

Per això l'aristocràcia, a mesura que la Revolució triomfava, passava la frontera i en els campsaments del rei de Prússia o de l'emperador austria anava a cercar la força que havia perdut al país. Fent de la causa del duc de Brunswick aliats de la causa nacional, la burgesia comercial i industrial, amb els seus filòsofs enciclopedistes i darrera d'ells els menestrals, els obrers i els paguesos, en aixecar-se contra el vell règim es convertia en la força que simbolitzava la nació una i indivisible i donava a la Revolució francesa un caràcter patriòtic que deixava orfes de tota assistència popular els aristòcrates esbandits del Poder.

collaboradors que van fugir el 1944 a Simarunguen per esperar que el mariscal Kesselring tornés a envair França, tenen, doncs, llur antecedent en els emigrats de Coblença a finals del segle divuit.

Els emigrats de la reacció no saben tornar més que presoners de guerra o col·lats als esperons dels invasors de la pàtria. No tenen altra disjuntiva per tal com no tenen cap vincle dintre la nació. És l'estigma que persegueix de Coblença fins ara tots els emigrats que han hagut de fugir de les tres de llurs pobles. Mentre Garibaldi es pronuncia a Marsala i es rebut per tot Itàlia, mentre Prim arriba a Cadix i és rebut amb entusiasme per tot Espanya, tipa d'Israel 11 i de tot el que la monarquia aguantava. Tiers ha de fugir de París per anar a aixopugant-se a Versalles, territori prussià i bregal del nou imperi alemany, per tornar a la capital amb les tropes fresques que l'invasor li ha facilitat perquè la setmana de maig del 1871 hi assassinin 35.000 parisienses, herois del moviment patriòtic de la Comuna en l'època en que la burgesia, bonapartista o republicana, ha deixat a l'esser revolucionària i nacional.

Aquest esperit de Coblença, anfitès del de la Bastilla o de Valmy, salta per i a través dels anys i de totes les latituds, el trobem una mica per tot arreu. El trobem d'enguà del 1918 dintre i fora de la Unió Soviètica en la persona de Iudin, Kolchak o Wrangel fent de la causa dels Estats que intenten assaltar la pàtria socialista, per tal com per primera vegada a la història la classe obrera es al Poder i s'hi aguantava malgrat totes les tramuntanes i els cordons sanitaris, s'hi aguantava perquè el patriotisme dels obrers i dels paguesos dels pobles de la U. R. S. S. és més fort que no pas tots els exercicis intervencionistes dels Estats ca-

CATALANS, espanyols tots!

Feu que els nacionals dels països on residiu escriguin a les següents adreces demanant que els 80 patriotes detinguts a Barçelona siguin jutjats per un tribunal civil i amb garanties de defensa:

- Consolat General dels Estats Units, Jonqueres, nº 18; Consolat de la Gran Bretanya, Jonqueres, nº 16;
- Consolat de Bèlgica, Corsega, nº 30;
- Consolat de França, Plaça Catalunya, nº 20; Consolat d'Itàlia, Mallorca, nº 370.
- Bisbat, Bisbe Irlarria nº 5; Jutjats Militars, Rambla Santa Eulària, nº 29;
- Jutjat d'Instrucció nº 2, Palau de Justícia, Govern Civil, Avinyuda Marqués de Argentera; Capitània General, Passeig de Colom nº 14; Ajuntament de Barcelona, Plaça de Sant Jaume.